

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Αθήναις φρ. 13 — 'Εν δε ταῖς ἐπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Τὰ δράματά μας (Κυρά Φροσύνη). — Πανσέδες. — Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ μεγάλοι (ποίημα). — Ἀνθόλλια. — Φροῦ-Φροῦ. — Ὁ κόσμος τῆς Ἑφ με ρ ί δ ο ς. — Κριτική (Ροδοδάφναι Γ. Στρατήγη). — Ἐμπρός! εἰς τὸν Ἰλισσὸν (ποίημα). — Ἀπόλλων. — Ὀρφεύς. — Περιεχόμενον τῶν ἐφημερίδων. — Καρχαρίες. — Ἡ κατάνκη. — ΝΙΝΑ.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΜΑΣ.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ.

Ἄτμοσφαιρα τοῦ Ἀπόλλωνος ἀρειμανία· ὁ κ. Σάϊλερ ὁ μουσικὸς Αἰόλος ὅστις ἔλυσε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅπου ἂν εἶχεν ἐμβατηρίους ἀσκούς· ἐναέριος μετεφέρετο, θούρια ἱππεύων κύματα εἰς σφαῖρας ἔνθα ὄζει πυρίτις καὶ ὀπλων ἤχει κλαγγή. Τὸ δημόσιον τοῦ θεάτρου—πολὺ, βαρὺ δημόσιον,—δὲν ἦτο ὁ ἀκκιζόμενος νωθρὸς τοῦ Φαλήρου κόσμος, ὁ καταναλισκόμενος μεταξὺ ἐνὸς παροδικοῦ, ὅσον ἐν τέταρτον παγωτοῦ, διαρκούντος ἔρωτος καὶ μιᾶς ὠδικῆς τῆς Mme Favart ἀναμνήσεως, ἀλλὰ κόσμος· ἄλλος, ἄγνωστος, ἡλιοσταῆς καὶ σοβαρός. Ἐκεῖ συμπλέγματα φουστανέλλας, ὡς βαμβυκαλόεσσα σύννεφα τὰ ὅποια δίκην ἐφαπλωμάτων κατέρχονται πρὸς τὴν γῆν μας· ἄλλου ἐπεβάλλοντο ἐπὶ τῶν κεφαλῶν εὐρυνώτων Κυριῶν, ὡς ἐκ κεράμων στέγαι, μεγαλοπρεπέσταται φέσαι· οἱ μύστακες ἐστρέφοντο ἀγκυλοειδῶς· πολλὰ μαγκοῦραι ἀπειλητικὰς ὕψονον κεφαλὰς· οἰκοκυραὶ ἔχουσαι τόσην ἐκφρασιν ὅσην κεφαλαὶ ἀγκυνοῦνται· φαντίζονται δειλὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς των προσνεύουσαι κάτω· δῆμος ἀληθής· λαὸς ἀληθής· ἔμποροι, ὑπάλληλοι, ὑπνέται, παιδιὰ. Τὸ πᾶν μᾶζα σιωπηλὴ, μελαγχολικὴ, τὴν ὁποίαν ἐνίοτε μόνον διέκοπτον νευρικοὶ γέλωτες ῥατινίτου καὶ ἀνάτατα ἀπὸ σώσματος ἀστεία. Δραπέται τινες τοῦ Φαλήρου δίκην ξένων στενοχωρουμένων καθὼς πρώτην φορὰν μεταξὺ ἀγνώστου κόσμου εἰς ξένην εὐρεθέντων πόλιν· δραπέτες καμμία, πλὴν θήλειων τινων λογιωτάτων, ἀνοικτοὺς ὡς γραμματικὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὡς συντακτικὰ ἐκπεπτωκότα τὰ στήθη· κἄνεις ἐκ τῶν πτωχῶν ἀγγέλων οὓς λούει τόσον περιπαθῶς καθ' ἐσπέραν τὸ Φάληρον, λουόμενον καὶ αὐτὸ ἐξ ὑπαμοιβῆς ἐπὶ τῶν

ἐπαφροδίτων λευκῶν σαρκῶν των. Ἀντίτυπὸν τι Κυρᾶς Φροσύνης ἀνεζήτουν ἐπὶ τῆς πλατείας ὡς βλάκες περιηγηταὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μας· τίποτε· τίποτε. Σὺ, μελανόφθαλμος ἡδυπάθεια, ἥτις ἀφίνεσαι θύμα νεροβράστου, ὡς φιδὲς, δικηγορικῆς λίμας θὰ ἦσο ἀνταξία Κυρᾶ Φροσύνης· σὺ, σκαῖά ἀλλὰ ἀφρόεσσα Ἀρτεμι, ἐὰν εἶχες ὀλιγωτέραν νεότητα, θὰ εἴλεπες πρὸ τῶν ποδῶν σου ἑκατὸν τηκομένους Μουχτάρ· σὺ, ἀττικὴ θέρμη, λελουσμένη ἐν τῷ ὕγρῳ τοῦ ἔρωτος, θὰ ἡδύνασο μὲ τὸ πῦρ σου νὰ ξηράνης τὴν Αἰμὴν ὅλην τῶν Ἰωαννίνων· ἀλλ' ὄχι, καμμία, καμμία· αἱ Ὀλυμπίων ἀντάξια οἱ Ὀλύμπιοι γνωρίζουν εἰς ποίους ἀθηνοὺς τετυφλωμένους, θνητοὺς βλάκας· θνητοὺς λογίους θὰ πέσουν, ὡς πίπτει χρυσοὺς ὥριμος καρπός, εἰς χῶμα χυδαῖον, ἀντὶ νὰ γεμίσῃ ῥόδινα χεῖλη.

Ἡμεῖς δὲ, οἱ λειποτάκται τοῦ Φαλήρου, ἔπρεπε ν' ἀρκεσθῶμεν νὰ βλέπωμεν τὴν χήραν Σούτσα ὡς Κυρᾶ Φροσύνην, ἀνέαν εἰκοσιδύο ἐτῶν κατὰ τὸν ποιητὴν. Καὶ ὅμως ἐὰν ἦτο ὡς ἡθοιοὺς ἡ Κυρία Σούτσα, ὅτι εἶναι ὡς γυνή, δὲν θὰ ἡδικοῖτο ἡ μνήμη τῆς **Κυρᾶς Φροσύνης**, τοῦ ἰδάμαντος τῶν Ἰωαννίνων, μεταβληθέντος ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἀπόλλωνος οὔτε εἰς ψευδαδάμαντα.

Ὁρεῖλομεν νὰ ὤμεν ἐπιεικεῖς πρὸς γυναῖκας, παιδιὰ καὶ γέροντας, καὶ ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῆς Κυρίας Σούτσα ἐὰν ὅλην τὴν περὶ ὑποκρίσεως κρίσιν ἡμῶν περικλείωμεν ἐντὸς τῶν λαλιστέρων τέττιγος ἀποσιωπητικῶν . . .

Ἐὰν ἐγνωρίζον οἱ Ἕλληνες ἡθοιοὶ ποῖον ὑπὲρ αὐτῶν ἔχουν ἐνθουσιαστὴν ἐν τῷ γράφοντι, θὰ τῷ ἦσαν εὐγνώμονες μόνον διὰ τὸ αἰτήμα αὐτό, ὅπερ μεγάλοι μόνον ἄνδρες κατακτῶσι παρ' ἄλλοις· θὰ ἐφιλοτιμοῦντο νὰ φανῶσιν ἀντάξιοι τοιοῦτου αἰσθήματος καὶ θὰ παρηγοῦντο αὐτῆς τῆς τόσον ὡραίας τέχνης, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ τὴν καταστήσουν γράϊαν ῥικνὴν, νωδὴν, ὑπερικνὴν, καταγέλαστον.

Τὴν μελαγχολίαν μας διέλυσε ἡ ὡς ἀγγέλλου τῶν χαρμῶν ἐμφάνισις τῆς δροσερᾶς Φιλομήλας, μὲ τὰς πράγματι Ἀσιανὰς τοῦ προσώπου τῆς γραμμᾶς, τὴν ἀρχαϊκὴν προτομὴν, τοὺς ὕγρους ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ὅλην θελκτικὴν τοῦ προσώπου εἰκόνα. Ἐπακουσθῶσα μελαγχολικῶς ἐπὶ τοῦ σοφᾶ της—ἂν καὶ ἡδύνατο εἶτι νωθρότερον ὡς ἀληθὲς χανούμισσα νὰ ἦτο ἐξηπλωμένη—δὲν παρέλυσεν διὰ καλλονῆς